

mig for. Men som Lægmand har jeg dog ment at kunne have Ret til at udtale nogle Ord for at begrunde min Stilling til denne ikke ubigtige Sag. Jeg har nemlig den Anskuelse, at de Forandringer, Landstinget har vedtaget, ikke paa nogen Maade kunne siges at være Forbedringer. Den Affattelse, hvori Regeringsforslagets § 1 forelaa, synes mig langt mere udtømmende, langt klarere og i enhver Henseende for Samfundet bedre og mere træffende end det, som Landstinget har sat i Stedet. Det skal jeg dog ikke opholde mig ved, det er, som sagt, nærmest noget, som Juristerne maa have Lov til at afgøre. Endnu mindre tilfreds er jeg med, at Landstinget har strøget Regeringsforslagets § 2. Jeg skal villig indrømme, at det taler ikke til Ære for vor Nation eller for det Røn, hvortil vi alle høre, at det skal være nødvendigt for Lovgivningsmagten at vedtage en Bestemmelse som Regeringsforslagets § 2. Jeg har dog den bestemte Overbevisning, at det er en sørgelig Nødvendighed, idet de der omhandlede Volds handlinger — der er jeg entg med de to ærede Medlemmer, som talte sidst forleden Dag — i betænkelig Grad ere i Tiltagende i vort Samfund. Jeg har tillige den Overbevisning, at Volds handlinger ingen Sinde give sig et styggere og mere umenneskeligt Udslag, end naar Uegtemænd mishandle deres Hustruer. Det er desværre ikke nogen Sjældenhed, det har maasse heller ikke været det tidligere, men vi vide alle af egen Erfaring, at det desværre ikke er nogen Sjældenhed nu. Jeg tror derfor ikke, at Landstinget har gjort Ret — dets Grunde dertil skal jeg ikke komme ind paa at bedømme, det har jeg heller ikke Lov til — i at stryge denne Paragraf. Min ene Grund til at tage Ordet er derfor den ret indtrængende at henstille til det Udvalg, der vil faa med Sagen at gøre, om der ikke kunde være Grund til at tage denne Bestemmelse op paa ny, selv om det skulde ste i noget ændret Form, saa at man kunde give disse stakkels Kvinder, der ofte blive mishandlede af deres raa Uegtemænd, nogen Beskyttelse, yde dem den Ret at have et bestemt Lovbrud at pege paa, naar de mene det nødvendigt at forlange Beskyttelse mod deres Uegtemænd. Jeg skal indrømme, at det er ikke noget hyggeligt Tema at komme ind paa, men jeg tror dog, det er nødvendigt, man kan ikke saadan uden videre vise det fra sig.

Hvad Lovens almindelige Indhold angaar, kan jeg sige mig kort, idet jeg i alt væsentligt kan tiltræde de ret udtømmende Udtalelser, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds (Alberti) frem-

kom med. Ligesom han kunde jeg være stemt for mildere Bestemmelser i § 5, men ligesaa absolut stemt for at stærke Bestemmelserne i § 3. Jeg kan i et og alt slutte mig til det ærede Medlems Udtalelser paa dette Punkt, og jeg skal ikke indlade mig paa en Gentagelse heraf. Jeg skal kun nævne, at jeg ser ligesom han en væsentlig Bækræftelse paa, at forporlig Revselse er en Straf, for hvilken disse Folk have Respekt, i det, der stete i London. For en Del Aar siden, huster jeg meget vel, havde Alverdens Blade et staaende Tema, der hed „Garotterne i London“. Hele denne Række af Volds handlinger, der vare blevne verdensberømte, saaldt, som sagt, bort saa godt som med eet Slag, da Englænderne begyndte at anvende forporlig Revselse for disse Lovovertrædelser. Det er meget muligt, at vi ikke umiddelbart kunne jævnsføre dette Forhold med vort Samfund. Jeg skulde tage meget fejl, om ikke den engelske Nation har noget større Færdighed og bedre Memme til at anvende saadanne Straffe end vi. Den sender Anvendelse af Bryllestraffe, endog til den allerseneste Tid. Det er vist ikke mange Aar, siden den er bleven anvendt i den engelske Marine. Men jeg skal ikke fordybe mig heri, thi jeg kan, som sagt, ganske slutte mig til de Betragtninger, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds fremsatte i denne Retning.

Den anden Grund, jeg har haft til at forlange Ordet, er, at jeg savner en Bestemmelse i denne Lov, der sikkert vilde være endnu mere virksom end Bryllestraffen. Jeg mener nemlig, at hvis det overhovedet lader sig gøre, vilde det være hensigtsmæssigt at give den nu gældende Straffelovs § 40, der handler om Nødværgeretten, en Udvidelse. Jeg siger: om det lader sig gøre, thi jeg erkender min Uformuenhed til at affatte en saa fin juridisk Lovparagraf. Jeg erkender selvfølgelig, at det ikke gaar an at løse Baandene for stærkt, og det kan gerne være, at det ikke gaar an at bruge synderlig andre Udtryk i Lovsform end dem, der ere brugte i § 40. Naar det der hedder: „Handlinger, foretagne af Nødværge, ere straffri, naar og for saa vidt de have været nødvendige for at modstaa eller afværge et paabegyndt eller overhængende uretmæssigt Angreb paa egen eller andens Person, Ære eller Gods“, er det jo ret indlysende, at denne Bestemmelse er saa vag, at en hvilken som helst Domstol, der er tilbøjelig til lidt skarpt at kritiserer den anvendte Nødværgeret, kan komme til det Resultat, at Nødværgeretten er overskreden. Det er heller intet Særlyd, at Dommene hos os gaa ud paa at konsta-